

Till minne av Enzo

Den värsta dagen i mitt liv som jag fortfarande inte har kommit över...

Enzo mamma saknar dig :’(

Det är ett stort hål i mitt hjärta som ingen eller inget kommer att kunna fylla. Du har gett mig så mycket och jag hoppas du är lyckligt fri från alla bekymmer. Jag ska aldrig, aldrig glömma dig!

Igår den 2/2-2005 så tog du ditt sista andetag.

Tobias och jag kom till djursjukhuset, Tobbe lyfte upp Enzo och vi gick in. Jag hade lyckats hålla tårarna borta hela dagen för att han skulle få en rolig och lycklig dag med massa, massa kärlek, mys och mat. Sista måltiden var din älsklingsrätt pizza som du åt så mycket av att din lilla mage stod ut som en kanon kula. Jag gick fram till disken och i min famn kramade jag hårt Enzos filt som han haft ända sedan han var en valp. Tårarna började forsa, och jag vände mig mot Tobbe och sa jag klarar inte det här, jag kan inte prata. Tobbe stod själv med gråten i halsen så jag vände mig mot honom vid disken och klämde fram med tårarna droppandes på bordet att vi har tid 20.30, hon blippade lite på datorn och sa Rolandsson?

Jag nickade och hon frågade om hur jag ville ha det efteråt. Jag fick ut ordet ”minneslunden” då hon sa nått om att dom skötte allt själva. Där hade jag slutat lyssnat och rummet snurrade. Jag fick skriva på ett papper som godkände det jag sagt och sedan skrev jag med skakande händer på kvittot och stoppade det i fickan. Vi satte oss ner på en bänk i väntrummet i vad som kändes som flera timmar av utdragen tortyr. I själva verket så gick det ca 6-7min, Enzo gick från mitt knä till Tobbes. Mina tårar rann och jag smekte honom och pussade hans lurviga huvud om och om igen.

Veterinären kom ut och hämtade oss och vi följde med till ett rum och satte oss på två stolar. Hon frågade om hur pass känslig han var för kanyler, och jag talade om att efter hans inläggningar med dropp så var han inte superglad i sån ’t. Vi kom överens om att han skulle få en lugnande spruta då hon också nämnde att den lugnande sprutan kunde göra det svårare att sätta kanyl. Jag och Tobias pratade och sa att det skulle bli svårt ändå. Det visste vi sedan tidigare och vi ville att han skulle slippa så mycket smärta som möjligt. Hon kom tillbaks med sprutan och då ställde vi oss upp och gick fram till bordet. Tobbe smekte Enzos huvud och öron och jag kroppen. Veterinären gav Enzo sprutan i nackskinnet, han reagerade inte då jag lyfte upp honom i famnen och satte mig på stolen. Jag öppnade jackan medan hon släckte ner i rummet och lämnade oss ensamma en stund. Klockan var runt 20.40 och mina tårar rann oavbrutet. Enzo lade sig till rätta i min famn med huvudet i min hand, precis som han brukade.

ligga då vi åker bil, buss eller tåg. Tobbe smekte hans kropp och kramade min hand. Sedan satte han sig på huk vid Enzos huvud och smekte hans öron. Han pussade Enzo, då han lyfte på huvudet och lade det sedan åter i min hand. Jag lutade mig fram och borrhade in mitt ansikte i hans päls och viskade till honom. Jag smekte honom, och så satt vi i ca 20 min då veterinären och en sköterska kom in.

Vi lade upp honom på hans babyfilt och jag satte mig på huk så att mitt ansikte var nära hans. De rakade ena frambenet och satte in kanylen. Han jämrade till och jag såg honom i ögonen. Han försökte fokusera sin blick på mig men hans pupiller lydde inte riktigt. Mina tårar rann och blev till en liten pöl under min haka då jag hörde hur Tobbe grät bredvid mig. Han stod och smekte mitt hår och klappade Enzo men jag stängde ute allt annat. Det var bara Enzo som fanns för mig och jag smekte hans ansikte och viskade om och om igen:

”Mamma älskar dig! Tack för all kärlek jag har fått. Jag kommer aldrig, aldrig att glömma dig. Mamma älskar dig! Du är mitt hjärta.”

Under tiden så hade den första tredjedelen av sprutan långsamt, långsamt sprutats in i armen. Men pga. av små trånga blodkärl så fick hon vänta med resten tills han nästan var borta. Då sprutade hon in en del i buken.

När det nästan inte fanns någon energi kvar av Enzo sprutade hon in det sista i hans hjärta, så att det äntligen slutade slå runt 21.21. Innan hon ens sagt orden så vände jag mig mot Tobbe och sa: han finns inte kvar va?? För hans utvidgade pupill var tom! Tobbe nickade och veterinären konstaterade det vi redan visste. När orden viskats ut så rann tårarna på oss båda ännu mer och jag frågade om jag fick lyfta upp honom, och veterinären sa ja!

Jag lindade in honom i filten som en baby och lyfte upp honom i famnen medan jag pussade hans lilla huvud och vaggade honom fram och tillbaka. Jag viskade: mamma älskar sitt lilla hjärta. Tobbe ville också hålla Enzo och tog honom i sin famn, smekte honom och pussade på honom. Sedan gav han honom till mig igen och jag satt med mitt hjärta i famnen. Vi lutade oss mot Tobbes mage medan han kramade om oss och smekte mitt hår. Efter en liten stund kom hon tillbaka och fråga om vi var redo att lämna ifrån oss honom. Jag tittade på hans livlösa kropp och samtidigt på Tobbe. Vi visste att han ändå inte fanns kvar i skalet så jag lämnade över mitt hjärta som fortfarande var inlindad som en baby. Hon tog honom i sin famn och sa: vilken fin liten kille du är! Jag lutade mig fram och gav han en sista puss medan jag smekte hans öron. Jag började gå ut ur rummet men vände mig en sista gång för att se när hon bar i väg mitt hjärta i sin famn.

Medan tårarna rann på mina kinder gick vi ut på bron, Där stannade vi och kramade om

varandra hårt, hårt och grät hejdlöst. Helt bedövade och tomma åkte vi hem. Tobbe försökte att få mig att prata lite om hur jag mådde men jag stirrade tomt och tyst med tårarna droppandes. När vi kom hem så gick jag som en zombie och Tobbe fick leda mig in. Jag tog av mig kläderna där jag stod i hallen och gick rakt till sängen. Tobbe lade sig ner intill mig och höll om mig och jag trodde att mina tårar aldrig skulle ta slut. Tobbe tyckte att jag skulle följa med till Göteborg för han var tvungen att åka hem igen. Jag kände att jag inte klarade av det, jag sa nej och bad honom packa ihop hundsakerna. Vi hade åkt med Enzo till veterinären utan koppel för jag skulle inte stå ut med att åka hem med ett tomt koppel. Tobbe tog bort alla Enzo´s grejor utom matskålarna och mediciner.

Jag följde med honom ut till bilen men Elvis klarade inte ens av att titta på honom. Vi packade in grejorna i bilen samt hunden. Tobbe gav mig en puss och kram och jag frågade om han skulle klara sig och han svarade ja!

Jag gick in och borstade tänderna och lade mig på sängen. Med tårarna strömmandes så tittade jag på ett foto av Enzo. Tobbe ringde och sa att han kommit fram, men det hade varit svårt att köra pga. alla tårar. Vi sade gonatt och sedan låg jag till klockan sex på morgonen och stirrade i taket. Jag hade tur som hade någon att prata med trots allt, jag hade nog inte klarat mig igenom natten annars.

Jag lyckades sova i ca två timmar och när jag vaknade låg en kudde vid min sida där Enzo brukar sova. Jag satte mig genast vid datorn och började skriva dagbok på Lunar. När jag nästan var klar så bröts strömmen och allt jag hade skrivit försvann. Jag antar att jag behövde skriva ”ur mig” om Enzo än en gång så jag började om från början. Jag pratade med Tobbe och bad om förlåtelse för att jag hade stängde ute honom från gårdagen, ifrån mej och Enzo, men jag behövde ha honom själv... Han sa att det var ok! Elvis stod och buffade på hans hand vilket innebar att han ville bli kliad och gå ut...

Nu ska jag avsluta detta med att ännu en gång säga: ENZO MAMMA SAKNAR DIG du kommer alltid att finnas i mitt hjärta, jag älskar dig och tack för allt du gett mig!